

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Udrag fra Fru Kerjean

Citation: Ploug, Carl: "Samlede Digte", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 500. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-idm140187293866224/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Thi gav han nølende sit Ord,
Og Fristeren til Slottet fo'r.

5.

Hr. Aiguillon er paa Kerjean
Har Fruen set, med hende talt,
Og sander, Rygtet har ei malt
Med falske Farver denne Gang.
Des mere flammer kun hans Blod,
Des mere ægges kun hans Mod.
Han spilder ei med Suk sin Tid,
Men ødsler med sin Skjemt, sin Vid,
Sin Finhed og sin Smigrekunst;
Dog, længe er det Alt omsonst.
I Brevet, som han overgav,
Har Hr. Kerjean sin „Ven“ ham kaldt;
Det Navn hun husker fremfor Alt,
Og trolig lyder hun dets Krav.
Hun jager med sin sædle Gjæst
Igennem Skovens tilhest;
Hun morer ham med Spil og Sang;
Hun sidder Vinteraften lang
Og lytter til, mens han fortæller
Italians ypperste Noveller.

Han nærmes hende mer og mer;
Hans Øje alt om Elskov be'r.
I Spøg forlanger han og faa'r
En Sløife, sat paa hendes Haar.
Saa raner han med Finger let
En Naal, hun bar i sit Korset.
Til sidst af hendes Haand han sled
En Ring — da blev hun næsten vred,
Men burde jo tilgive den,
Som hendes Husbond kaldte Ven.
Nu mener han, er Maalet nært,
Og hvad tilbage staar ej svært.
Nu vover han en dristig Bøn,
Om hun vil møde ham i Løn;
Men Svaret er et fyndigt Nej.
Han bøjer altsaa af sin Vej;
Men da en føje Tid er gaa't,
Saa tror han atter Maalet naa't,
Og vover samme Bøn igjen.
Hun svarer rolig! — „Ja, min Ven!
„Men siig mig, hvor vi mødes skal?
„Det gaaer ej an i denne Sal,
„Hvor Tyendet gaar ud og ind,
„Og i mit Sovekammer vil
„Min Pige lægge Øret til.
„I Haven var der bedre Ro,
„Men kold og mørk er Natten jo.

„Dog, Noget rinder mig i Sind,
„I Pultorkamret tæt herved,
„Der har ikkun min Væv sit Sted
„Og mine Fattigkoners Spind,
„Der mærkes Stevnemødet ej.
„Hvis I vil sidde indelukt
„I det, til hvert et Lys er slukt
„Paa Slottet — vel, saa kommer jeg.“

6.

Nu er han sikker paa sin Sejr.
Midt i sin skønne Fjendes Lejr
Han alt med sine Ønsker stod,
Og Sejrens Løn sig smage lod.
Hun havde jo Geværet strakt
Og anerkjendt hans Overmagt,
Og udleverede sig selv
Endnu i denne samme Kveld.
Og mens de Ventetimer krøb
Som Snegle, snelt hans Tanker løb.
Hvi skulde han ej Tiden bruge,
Og melde sit afgjorte Held
Til dem, af hvem han var udsendt?
Der gik jo Tid, gik mindst en Uge,
Før hans Bedrift blev dem bekjendt.